

חיוני העט והעפרון

קולקס

700 פד' קליפט: 80 פד'

העט החיוני לתלמיד ולעבורה

הצהירו עליה, אצל אלכס אברמוביץ בן ה-80, יהודי אמריקאי שבא, לדבריו, "למות בארץ הקודש". קרוביו של אברמוביץ חיכו לו באולם ההמתנה. "תגור אצלנו", הבטיחו לו, "לא יחסר לך כלום".

לאברמוביץ לא היה חסר כלום. התייר הישיש, שהיגר לארצות-הברית מקאוקאז לפני יותר מחמישים שנה, ושהצליח בעט-קיו ביבשת החדשה, גילה אחרי כמה חודשים לקרוביו: "הבאתי אתי 8000 דולר. לאר. פקתי המכס לא הצליחו למצוא אותם".

הידועה הישמלה את ביתם של קרובי אברמוביץ, בבת אחת הורעו היחסים בינו לבין קרוביו. "לא נוכל להחזיק אותך אצלנו", אמרה לו ראמה אברמוביץ קרו בתו, "תן לנו את 8000 הדולר ואז נוכל לכלכל אותך עד מותך".

ההצעה נראתה לאברמוביץ הזקן. היא מסר את הכסף לידי קרוביו, קיוה לחיות את שארית חייו בשקט ובמנוחה.

דולארים בקומקום. חודשים אחדים אחרי שמסר את הדולארים לקרוביו, פרצה תגרה קולנית ביניהם. הקרובים הצעירים גברו על הישיש. אחרי ריב ומכות, הושלך אברמוביץ לרחוב. הוא החליט לנקום ב"קרוביו, פנה לתחנת המשטרה, סיפר על מה שאירע, הופנה לבסוף לחוקרי המשטרה הכלכלית.

בתום החקירה הועבר התיק אל התביעה הכללית. התובע שמואל רימר האשים את ראמה וגדליהו אברמוביץ בהזקת מטבע זר שלא הוצהר עליה. "התביעה היתה צריכה לתבוע לדין גם את אלכס אברמוביץ", פסקה השופטת מינה שמיר, בזכותה את ה"קרובים, "התביעה לא הצליחה להוכיח כי אמנם מסר אברמוביץ הזקן את 8000 הדולר לידי ראמה וגדליהו".

מה שלא ידעו התביעה הכללית והשופטת, ידעו אברמוביץ וקרוביו. מיד אחרי המשפט הושגה ביניהם פשרה: אברמוביץ קיבל 9500 לירות, החליף אותם בדולארים, שיחביא בין שתי דפנותיו של קומקום חש"מלי, חזר השבוע לארצות-הברית. "לא נותנים למוות בארץ הקודש", רטן בצאתו: "אפילו לחיות בשקט אי-אפשר".

דרכי חיים אהבה של פלורה

אילו היה מאיר טיב (21) שומר אמונים באהבתו לפלורה חיצמן (22), לא היה נשלח השבוע לארבע שנות מאסר, אחרי משפט ממושך בבית-משפט השלום.

פלורה חיצמן היתה "בחורה" של מאיר טיב, צעיר מטרופולי חושב מעברת כפר אונו. ערב-ערב היתה פלורה יוצאת לעבוד. את הכסף שהיתה אוספת מלקוחותיה, אותם היתה צדה ברחובות תל-אביב, היתה נותנת למאיר טיב. מפעם לפעם היה מאיר דואג גם ל"בחורתו". הוא היה לוקח אותה לקלנוע, אוכל אתה במסעדה טובה או מטיל אתה להנאתם ברחובות ובשדרות.

באחד הימים חשה פלורה שרגשותיו של מאיר אליה הצטננו מאד. אמנם המשיכה להביא לו את הכסף שהרוויחה מדי יום, אך הוא היה מתייחס אליה בגסות, מכה אותה וממריר אותה לעבוד יותר.

פלורה החלה לעקוב אחרי מאיר. כשיגלתה באחד הימים כי הוא נמצא בצריפו עם אשה אחרת, העלתה את הצריף באש. הזעיקה אליו את המשטרה.

פורץ ופרסור. בחקירה הוברר כי את מקצועו החדש, רועה זונות, רכש מאיר טיב אחרי שהתמחה במקצוע מכובד יותר בעולם התחתון: פורץ דירות. מאיר נכלא, הובא בפני שופט השלום יוסף זוהר, באשמת חיים על רהתי זונה.

תובעי המשטרה התקשו בעבודתם. פלורה חזרה ושינתה את עדותה בכל פעם. מאיר לא רצה להודות והאשה השנייה, זו שנמצאה בצריפו בלילה בו עלה באש, הכחישה את הכל. בכל זאת, אחרי שימשטרה גייסה חוקרים נוספים והביאה עדויות רבות, הורשע מאיר. הגואש עסק באחת המלאכות הבויות והמסוכנות ביותר לציבור, "אמר השופט בגורדינה, שהיה חמור במיוחד: ארבע שנות מאסר.

מאיר הובל למכונת המשטרה. מבין היסורים הוציא ארבע אצבעות, סימן בכך לתכרתו החדשה לכמה זמן נודון. "ארבעה ימים", שאלה האשה, "ארבע שנים", צעק לה מאיר. האשה התייפחה בככי. היא לא נשארה בודדה: מתוך הבנין עלה קול בכיה של אשה אחרת. היה זה קולו של פלורה חיצמן.

מתפטר דוד הכהן

הלחישות אמרו: לא תהיה משכורת...

בהרחבה בכל העתונות הישראלית ואפילו בדבר ההסתדרותי, החליט לבון להשיב בכ"ח על כל שהושמע נגדו.

במאמר חריף ומוקצע, שפורסם בדבר כשכל מלה בו נשקלה בחזאי לצורך בירור רים פנימיים וגלויים בעתיד על הגלויים שהושמעו בו, קבע לבון: "במשך שבועות ניזונה העתונות בארץ מלחישות, אינסינוואציות וסיפורי-בדים שבחודש לא יצאו מבית התעד הפועל. הנני בטוח שגם העתונים לא ברו אותם מלבם. יש מי שהיה מעונין להפוך את בחירת ההנהלות החדשות לדרא" מה מרכזית בחיי הארץ..."

על כמה תמונות מענינות מדראמה זו, מסר לבון פרטים חדשים ובלתי ידועים.

ב"18 ליוולי השנה, בעיצומם של הדיונים לפיצולו של סולל-בונה ולהגברת השפעתה של חברת העובדים בהנהלות הטיבותיה, כינ"ט דוד הכהן והלל דן ישיבה מיוחדת של הנהלת כור, כדי לבחור הנהלה חדשה שתתיה נקיה מאוהדי תוכניות-לבון. למרות שהסמכות להרכבת הנהלה חדשה לכור גמיצאת רק בידי מוזכרות חברת העובדים, גי"הלו הלל דן ומרגולין, מנהלי סולל-בונה, את ישיבת הנהלת כור, כשבידיהם "יפוי כוח" לכך מטעם הנהלת סולל-בונה, בחתימתם של — הלל דן ומרגולין. בישיבה זו לא נבחרו מחדש הנהלת כור המנהלים הלל כהן, שמחה גולן וטסמן, כולם מאוהדי לבון.

דרכי השביעי. סיכומיו של לבון, על התיכוח הממושך בינו לבין הלל דן ודוד הכהן, היו חד-משמעיים: "הנסיון הגעשה על-ידי דוד הכהן להעמיד את הענין כולו על בסיס אישי, כאילו כל המערכה היא עם אדם אחד, רע מיסודו ורשע מטבעו, המוקף חלדי-אישים העושים כמצוה עליהם — איננו חדש... אצל קבוצה זו, שדוד הכהן מייצג אותה, התפתחה מומן השיטה הזאת: להירם לרקיע השביעי כל מי שמס"כים אתה ולהוריד שאולה כל מי שמתנגד לה..."

אולם לבון ידע, גם אחרי הנצחון המכ"ריע שנפל בחלקו, כי עוד מוקדם לו להיות ברקיע השביעי של שמי ההצלחה. השלטון האמיתי בסולל-בונה וחטיבותיו המפוצלות נשאר עדיין, וישראל כנראה גם בעתיד ה"קרוב, בידי המנהלים המתפטרים. שהחלטתם נחושה: להלחם בלבון עד-חרמה. השבוע, ימים אחדים לפני החג, דאגו המתפטרים להשמיע שמועות-לחש באוזני רבבות הפועלים של הענק ההסתדרותי: "ההתפטרויות יביאו לעיכוב המשכורות". המנה היתה ברורה: להסיט את הפועלים נגד ההנהלה החדשה, לגרם לשביתות, שביתות-האטה ומאבקים מקצועיים אחרים — הכל נגד לבון.

משפט החיים בארץ הקודש

בודקי המכס בשדה-התעופה לוד לא הצ"ליחו למצוא אפילו גרם אחד של סחורה מוברחת, או סנט אחד במטבע קשה שלא

אוחדת ולאיתוד המרתבי" (התשובה: "יש" ראל ביתנו — ארץ-ישראל מולדתנו — המרחב השמי מכורתנו. השלושה משלימים זה את זה...")

התשובות המפורטות מוכיחות לפחות דבר אחד: ההגרות לא נבחרו במקרה. הנן פרי של מחשבה יסודית. היה זה אך טבעי לגבי מיסמך שייצרו ארך כמעט שנתיים, הצריך למעלה מ-200 ישיבות של דיון-יסודי, ניסוח טיוטות, ניסוח סופי, ביקורת וא"י שור. מה שנים רבות לא הושקעה בארץ עבודה כה רבה וקפדנית בניסוח דברים שבכתב.

עצם העובדה הזאת הבליט את גישתם המיוחדת של בעלי המנשר. בעוד שזה מכבר השתררה בארץ הסברה כי רעיונות מופשטים אינם חשובים, וכי הדבר היחיד החשוב הוא הפעולה המעשית, סברו אנשי הפעולה השמית כי "בראשית היה הרעיון" — וכי אין טעם לשום פעולה שאינה מונחית מראש על-ידי מסגרת רעיונית מגור בשכתב.

אמונה זו התבטאה בתשובה לאחת ה"שאלות הכתובות: "אין אפשרות למחוק רעיונות ועקרונות-אמונה חדשים... מן הרגע שהם נולדו ויצאו לחלל העולם, יש להם כוחות-חיים משלהם, והם ימצאו את נושאייהם ומגשימיהם, גם אם רבים ילחמו בהם בכל סוגי הנשק."

ההסתדרות

הכל - נגד לבון

בחורי-הדרים ניהלו השבוע מנהליו המת"פטרם של ענק התעשייה הישראלית סולל-בונה את חלקיו האחרונים של חשבון-ההנש המעשי מאד, שלהם: לחזור או לא לחזור להנהלה החדשה, ממנה התפטרו מיד אחרי שנבחרו. במרכז מפא"י החליט הרוב הפורץ לבון החליטה ברורה: על המנהלים המת"פטרם, חבירה המפלגה, לחזור לתפקידם.

המתפטרים, שבראשם ניצבו דוד הכהן בחיפה והלל דן בגיבה, היססו מלומד ביר"רות — "איננו חוזרים", שהה את החלטתם עד להתערבותו המקויה של ביגיי. בסוף השבוע אמר ביגיי את דבריו: "לא! הפעם יהיו המתפטרים חייבים להחליט ברורות: להכנס כססוך גלוי עם המפלגה, או להכנע ולחכות לפשרה צפויה-מראש, תוך כדי מלוי תפקידם.

לבון יכול היה עתה לחוג את נצחונו. הוא לא הסתיר את מה שעבר עליו במשך חודשי המאבק הממושך: "...החלטתי ב"הכרה צולה להיות מוכיר-הסתדרות לא"י נוח", אמר בהודעה אישית, באחד הביטורים של מוזכרות חברת העובדים. "נכון שזה עולה לי בכריאות. אפשר שזה גם עולה לאחרים בכריאות. אני מצטער על כך."

הלל דן בעד הלל דן. לבון לא היה היחיד שהצטער. הצטערו יותר יריביו התוקפניים, שלא ידעו מתי הוא הרגע הנכון לסגת לעמדות מוכנות מראש, להשיג משם מוצא של פשרה. בתום המערכה, אחרי שדברי דוד הכהן, ברל רפפור (לא אחזור להנהלת סולל-בונה, אפילו אם מפלגתי תח"ליט על כך") וחבריהם, נגד לבון, התפרסמו

שנה טובה

ענת הריאות ושאתה לכל עקרת בית

קוויקה

אקת הכביסה האכרסות העלמה עבודק